
Julevers fra Landet Kirke

Lyrik af

Kaj Munk

Udgivet i 2018. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Kilde Munk, Kaj. 1949. "Julevers fra Landet Kirke", i: *Mindeudgave Digte*, side: 51, København: Nyt Nordisk Forlag Arnold Busck.

Julevers fra Landet Kirke

Og hør: paa et halvglemmt og tankedybt Sprog
fra Oldtidens blegnede Dage
fortæller den gamle, ærværdige Bog
en frisk og forunderlig Sage,
fortæller et Sagn om en kongelig Mand,
der sad i sit Taarnkammers Hal
og agted med Vismandens klare Forstand
paa Stjernernes Tusindetal.

Han kendte dem alle, hvad Navne de bar,
og hvor paa Himlen de lued.
Da saa han med-et en straalende klar,
hvis Lige aldrig han skued!
Han tabte den Passer, han holdt i sin Haand,
og op fik han Taggluggen stødt
og raabte med undrende Jubel i Aand:
„Den vældigste Konge er født!“

To Brødre, han havde i Slottet dær,
kom løbende til i det samme.
Betagne betragted nu hver især
Vidunderets himmelske Flamme.
De slængte sig Kappe om Skulder paa Stand
Kamelerne – tvende til Mands!
Saa vugged de frem gennem Ørkenens Sand
med Øjet i Stjernens Glans.

Og Hyrder laa i den samme Nat
og skjalv med klaprende Tænder.
Thi Ulve og Stimænd – i Mulm og Krat
kun lumske, graadige Fjender.
Da sang det fra Engles Mangfoldighed:
„Frygt ikke! Glæd jer i Dag!
Pris være Herren! paa Jorden Fred!
i Mennesker Velbehag!“

Og Hyrderne ilte til Betlehem
med lydhøre Hjerter og Øren
og kom til et usseligt Staldrum frem
og stødte paa Konger i Døren,
tre gamle Konger med snehvidt Skæg –
hver nikkede mild og from –
og famlende langs med en fugtig Væg
de alle til Krybben kom.

Ja, Pjalter og Purpur for Barnet stod
med dyb Forventning i Øje.
Og da de saa det, de klart forstod
og maatte til Jord sig bøje,
og medens Engle om Barnet kvad,
der smilede hvidt og rødt,
faldt alle paa Knæ og priste og bad –
den herligste Konge født.

Såa melder den gamle, ærværdige Bog,
om ret jeg mægter at tyde
de gulnede Blades fremmede Sprog,
der dog kan Hjerterne fryde.
Den fattige Hyrde, den rige Drot,
Forstand og Enfoldighed,
de knælede sammen ved Krybben blot
og fyldtes af himmelsk Fred.

Ja, Bogen, den gamle, jeg holder i Haand,
tør slige Billeder male;
men Herrens evindeligt unge Aand
den fører end særere Tale:
hvis du som de Konger og Hyrder formaar
at knæle ved Krybben ned,
du Barn af det nittende Hundredaar,
da faar du selvsamme Fred.